

VELYKŲ SEKMADIENIO APMĄSTYMAS

Per šį tridienį apmastom nemažai personažų, ir šiandien Petras ir Jonas pasižymi gana raiškiai! Bet šį apmąstymą norėčiau pradėti tokiais trumpais, vienos merginos prisiminimais, iš knygutės „Eik į savo kambarėlį“:

„Ar prisimeni tą dieną, kai man paskolinai savo naują magnetofoną ir aš jį sukūliau?

Maniau, kad mane užmuši, tačiau to nepadarei.

Ar prisimeni, kai priverčiau eiti į pliažą, o tu sakai, kad lis, ir iš tiesų lijo?

Maniau, kad man priekaištausi: „Ar nesakiau?“ Bet tu to neištarei.

Ar prisimeni, kaip flirtavau su visais vaikinais, kad pavydėtum, ir tu pavydėjai?

Maniau, kad mane paliksi, bet tu to nepadarei.

Ar prisimeni, kai...?

Buvo daug dalykų, kurių nepadarei.

Priešingai, buvai šalia manęs, mane mylėjai, mane saugojai.

Buvo daug dalykų, už kuriuos norėjau tau padėkoti, kai grįši iš karo.

Tačiau tu negrįžai...

Manau šis pasakojimas gali stipriai atspindėti mūsų praėjusią gavėnią - tiek daug dalykų norėjau padaryti, kad ir dėl Jėzaus, eiti kiekvieną dieną į Mišias ar panašiai. Tačiau pandemija, karantinas „užpuolė“ gana staigiai. Gali atrodyti, kad Viešpats nenori, kad būčiau su Juo!? Bet, gal atvirksčiai, kaip tik. Kad būčiau daug arčiau Jo!? Galima daug mąstyti ir bandyti suprasti, bet tam reikia laiko, kad suprastumėm ir pamatytumėm, kokius vaisius neš šis pandemijos laikotarpis, nes nėra tik tai blogai, yra ir gražių dalykų.

Šiandienos Evangelija mums papasakoja apie tris žmones: Marija Magdaliėtę, Šventas Petrą ir Mylimą Mokinį, kaip save vadina pats Šventas Jonas.

Petras

Čia, manyčiau, Šv. Petras mums teikia gerą pavyzdį. Per gavėnią apmąstėm Jėzaus kelią į Jeruzalę, kur Jį išduos ir nukryžiuos. Aišku, Petras ėjo kartu. Petras – Bažnyčios uola. Bažnyčia, kuri iš senosios graikų kalbos (Ecclesia – bendruomenė, susirinkimas) reiškia susirinkimą, bendruomenę. Jėzus patikėjo Petrui savo bendruomenę, savo Bažnyčią. Petru, kuris yra labai pasikėlęs, kuris, kaip jam atrodo, nebijo nieko. Sakąs, eisiąs į mirtį kartu su Jėzumi! Ar mums taip nebūna? Man tai būna... ir dažnai...

Ir štai, ateina išbandymas, Jėzus vedamas nukryžiuoti, didysis Petras susiduria su savo silpnybe, kad taip lengvai jis neis į mirtį... ir dar labiau, jis išsižado savo Mokytojo. Tai va, toks mūsų pirmas Popiežius 😊. Bet, ačiū Dievu su tuo viskas nesibaigia, kai viltis atrodo užgėsus, Jėzus keliasi iš numirusių ir pasirodo Marijai Magdalietei, kuri bėga tai pranešti Mokiniams. Petru, išgirstant tokia naujieną (gal tik kitokiais žodžiais):

„O mano džiaugsmo, Kristus prisikėlė!“

Turbūt jam prieš akis prabėgo visa tai ką Jėzus buvo sakęs ir mokęs. Nežinau, ar jis atsakė su mūsų entuziazmu: „Iš tiesų prisikėlė“

Bet tai ką matom, jis pradeda bėgti, kartu su Jonu, mylimuoju mokiniu, tai ir su kiekvienu iš mūsų. Petras – Bažnyčia - bėga kartu pasitikti Prisikėlusį Jėzų, tai, ką mes gyvenam šiandieną. Čia prisimčiau Šv. Pauliaus žodžius: *Argi nežinote, kad lenktynių aikštėje bėga visi bėgikai, bet tik vienas gauna laimėtojo dovaną? Ir jūs taip bėkite, kad laimėtumėte!* 1Kor 9,24 Taip, ir mes bėgam, bet jau ne dėl vystančio vainiko, bet dėl nevystančio – dėl Jėzaus. Jei pasaulio bėgime yra tik vienas nugalėtojas, tai tikėjime – kiekvienas yra nugalėtojas!

Jonas

Nors Šv. Jonas savo vardo Evangelijoje nemini, mes žinome, jog jis save vadina „Mylimuoju mokiniu“. Atrodo, kad jis norėtų, kad kiekvienas mūsų pasijustų kaip tas mylimasis mokinys. Nepaisant to, kad jis greitesnis už Petrą, jis jam užleidžia vietą. Galimas variantas, kodėl Jonas nėjo pirmas, kad pagal žydų papročius nesusiteptų su numirėliu, gal tikrai iš pagarbos Petru... Bet tai mums šiandien turi mažiau reikšmės. Svarbiausias yra jo tikėjimas įeinant į kapą: „Jis pamatė ir įtikėjo“ Nepamirškime ir Jėzaus žodžių šv. Tomui, kuriuos išgirsime kitą sekmadienį: „Tu įtikėjai, nes pamatėi. Palaiminti, kurie tiki nematę!“ Manau, kad nėra daug žmonių, kurie būtų gyvai pamatę Jėzų, tik tikėjime mes Jį matom. Jonas pamatė ir įtikėjo, bet mes tikim ir tikėjime Jį matome.

Marija Magdaliė

Labai anksti, dar neišaušus, Marija Magdaliė atėjo pas kapą ir pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūšio angos. Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį. Gražu matyti, kaip ji, net neįėjus į kapą, jau bėga skelbti naujieną, kuri jai dar neatrodo džiaugsminga. Bet su savu veiksmu ji tampa pirmąja misioniere. Mus tai gali kviesti tai pat būti misionieriais, nešant Gerąją naujieną pasauly... Kiekvienam savo būdu, iš ten kur esame.

Tai leiskim tada misionieriškajai Marijai Magdaliėi, karštakraujiškajam Petru ir švelniajam Jonui padėti mums priartėti prie Jėzaus dar žingsnelį, ir Jis priartės „tūkstantį“... Petrą Apaštalų darbuose mes randam jau susitaikiusį su Jėzumi, savimi ir aplinkiniais – tai štai mūsų pirmojo popiežiaus tikrasis veidas ir pavyzdys. Dar norėčiau atkreipti dėmesį į tai, kad Jėzus pasirinko kiekvieną savo tarnystei tokį, koks jis yra – Petrą, kuris dažnai elgiasi neapgalvotai; Joną, kuris kartais pernelyg atsargus; Marija – svetimautoją!!!

Tai turėtų mus drąsinti sekti Juo, eiti tuo keliu, kuri Jis mums rodo, nebijoti keistis. Nes keičiamės tiek, kiek leidžiam save pakeisti! Nebijoti save atiduoti į Jo rankas. Jėzus suteikia savo malonių darbui Jo Sode.

Ir dar vienas stiprus reiškinys – Jėzus šiandien nepasako nei žodžio ir trys žmonės įtiki, kad Jis yra prisikėlęs! Kiek dažnai mes laukiam, kad Dievas mums kažką aiškiai pasakytų, bet kiek dažnai Jis mus priverčia pažvelgti į savo širdį ir ten ieškoti atsakymų, drąsos ir vilties.

Šiandien turim atnaujintą galimybę būti su Juo savo širdyse, Jis mums teikia naują stiprybę – nepražiopsokime... Prisiminkim raktinius šio tridienio žodžius:

Ketvirtadienis – tarnystės ir nusižeminimo kelias!

Penktadienis – užuojauta, grožis ir galia!

Vigilija – perėjimas iš tamsos į šviesą!

Sekmadienis – dėjuakis, tikėk ir matyk!

Kalbant apie šventes, antras skaitinys mums primena:

Tad švėskime šventes ne su senu raugu, ne su blogybės ir nusikaltimo raugu, bet su nerauginta tyros širdies ir tiesos duona. Tai laikykim tyras širdis priimdami Kristaus gailestingumą ir juo dalindamiesi su savo artimais... šiuo metu nuotoliniu būdu. 😊 Jei taip gyvenam, tai, prisimenant pradžios pasakojimą, mums nebeteks liūdėti, kad kažko neįvykdžiau ar nepasakiau gero žodžio, atleidimo žodžio savo artimam.

Tegul šis džiaugsmo ir prisikėlimo laikas šiuose išbandymų laikuose mus stiprina ir palaiko Prisikėlusiajame Jėzuje.

Dalinkimės šiuo džiaugsmu ir su kitais.

Br Jonas Rozenštokas
Tiberiados bendruomenė – 2020 m.